

Arrest

nr. 257 730 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2019 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 226 681 van 26 september 2019 verwierp de Raad dit beroep.

Op 28 november 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing

diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 236 223 van 29 mei 2020 vernietigde de Raad de voormelde beslissing.

Op 10 juni 2020 nam de gemachtigde opnieuw de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker van internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten (1),

naam : G.

voornaam: T.

geboortedatum : [...]1998

geboorteplaats : N.

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/09/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat op 28 november 2019 de gemachtigde reeds het bevel gaf om het grondgebied te verlaten, hetgeen een standaardbeslissing betrof zonder enige verwijzing naar verzoekers medische en psychologische problemen. Hij stipt aan dat de Raad deze beslissing heeft vernietigd, onder meer omdat geen rekening was gehouden met verzoekers medische problemen.

Op 10 juni 2020 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing, een bijlage 13quinquies. Verzoeker wijst opnieuw op zijn ernstige medische en psychologische problemen. Verzoeker stelt dat de gemachtigde opnieuw verzuimd heeft om “in de bestreden beslissing” de medische elementen die voor verzoeker een terugkeer erg risicovol maken in rekening te brengen. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde rekening houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij stelt dat de motiveringsplicht gebiedt om hieromtrent motieven op te nemen. Verzoeker acht de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd en acht de aangevoerde wettelijke bepalingen geschonden.

De Raad stelt vast dat in zijn arrest nr. 236 223 van 29 mei 2020 de bijlage 13quinquies van 28 november 2019 werd vernietigd en dat het arrest onder meer stelde als volgt: *“Er blijkt niet dat verweerder met deze gezondheidstoestand heeft rekening gehouden bij het nemen van de beslissing.”*

Op 9 juni 2020 bracht de arts-adviseur aangaande de medische elementen van verzoeker een advies uit in een document getiteld “antwoord Q-MED” gericht aan de cel “COIB” .

De huidige bestreden beslissing van 10 juni 2020 is identiek aan de vernietigde beslissing van 28 november 2019 (op de materiële vergissing van de datum van de beslissing van de commissaris-generaal na).

De bestreden beslissing is een voor vernietiging vatbare maatregel die als eenzijdige rechtshandeling ook is onderworpen aan de verplichting tot formele motivering, opgelegd bij de voormelde wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, bepaling waar verzoeker ook naar verwijst. Uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen. De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten immers gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest.

Voor nationale rechters geldt, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, dat zij verplicht zijn om nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (cf. HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 tot C-403/01, Pfeiffer, pt. 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., pt. 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt. 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, pt. 8).

In die context moet worden gewezen op het volgende:

Het kader van rechtsbescherming tegen een terugkeer- of verwijderingsbeslissing, zoals deze die thans wordt aangevochten, wordt geschetst in artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn.

Volgens deze bepaling wordt aan de betrokken onderdaan van een derde land een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1 bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

Artikel 12, lid 1 heeft betrekking op onder meer een terugkeerbesluit en luidt als volgt:

“Vorm

1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.”

In het licht hiervan wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat de verplichting om een administratieve rechtshandeling afdoende te motiveren een wezenlijke vormvereiste is, bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, *Evropaiki Dynamiki*, pt 122), en het uitvloeisel vormt van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 21 november 1991, C-269/90, *Technische Universität München*, pt 14; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M. t. Ierland*, pt 88; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjida*, pt. 38).

Eveneens volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht, en dit beginsel moet ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden geëerbiedigd wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, punten 44-46).

Zelfs als verweerder in de nota kan gevolgd worden dat de nationale norm die de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst, is de Raad van oordeel dat, om de volle werking van het Unierecht -in het bijzonder de doeltreffende rechtsbescherming van de derdelander tegen een bevel om het grondgebied te verlaten- te garanderen, de motieven die er blijk van geven dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, in dat bevel moeten worden opgenomen.

Louter nationaalrechtelijk komt de Raad tot de volgende overwegingen. Vooreerst blijkt inderdaad dat de bestreden beslissing zelf geen motieven bevat aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker, noch verwijst naar enige synthesenota. Thans is niet betwist dat verzoeker gezondheidselementen heeft kenbaar gemaakt waarvan de gemachtigde op de hoogte was en dat de gemachtigde het na het voormelde arrest van de Raad nodig heeft geacht om het advies in te winnen van de arts-adviseur aangaande diens gezondheidstoestand. Verzoeker kreeg evenwel kennis van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 10 juni 2020, zonder dat het “antwoord Q-med” van 9 juni 2020 opgesteld door een arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken of zonder dat de synthesenota van 10 juni 2020 hem kenbaar is gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, of gelijktijdig met de kennisgeving van de bestreden beslissing. Er wordt ook naar dit medisch advies of naar de synthesenota op geen enkele wijze in de bestreden beslissing verwezen zodat verzoeker in het ongewisse wordt gehouden over de aanwezigheid van een stuk in het dossier dat zou kunnen wijzen op het feit dat een evaluatie was gemaakt.

Ook al kan de Raad verweerder volgen dat uit de letterlijke bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt, nu enkel wordt vermeld “houdt rekening met”, dient verzoeker wel zijn beroepsrecht naar behoren te kunnen uitoefenen aangaande het individueel onderzoek waartoe de gemachtigde blijkens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is

gehouden. De betrokkene moet kennis kunnen nemen van de redenen waarom de aangehaalde gezondheidstoestand volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staat. Verweerder erkent in de nota met opmerkingen dat het doel van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 erin bestaat het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bijgevolg nauw verwant met de rechten van verdediging van de rechtsonderhorige. Verweerder kan gevolgd worden dat de vermeldingen in het bestreden bevel verzoeker toelaten deels kennis te hebben van gronden op basis waarvan werd besloten het bevel om het grondgebied te verlaten te geven, nu de iure verwezen werd naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en daaromtrent ook de facto wordt gemotiveerd. Echter, de motieven laten niet toe te weten waarom de aan het bestuur kenbaar gemaakte gezondheidsredenen, die mogelijks betrekking hebben op “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” zoals bedoeld in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, niet verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Dienaangaande kan niet gesteld worden dat het normdoel dat ten grondslag ligt aan de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is bereikt.

Het verweer in de nota komt er in essentie op neer dat verzoeker de motieven aangaande het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan vinden in de stukken van het administratief dossier, nu zich dienaangaande in het dossier een synthesenota bevindt van 10 juni 2020, waarin wordt gesteld: “*In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 09/06/2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 09/06/2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.*” Verder verwijst verweerder nog naar het QMED-advies van 9 juni 2020 dat zich in het administratief dossier bevindt.

De vraag stelt zich of dit standpunt strookt met het bepaalde in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die vereisen dat de overheid in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen opnemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “*de rol van het administratief dossier*” dat “*sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.*” (I. Opdebeek en A. Coolsaet, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140.” Dezelfde rechtsleer stelt dat “*bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing* (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).” Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing -indien alle voorwaarden hiertoe vervuld zijn- , “*[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt*” (I. Opdebeek en A. Coolsaet, idem, 131). Thans werd supra reeds vastgesteld dat verzoeker belang heeft bij het rekening houden met zijn gezondheidstoestand. In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar het feit dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing door de arts-adviseur wel reeds een QMED-advies werd verstrekt. Er blijkt evenwel niet dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit advies of naar een ander stuk -zoals de synthesenota -, dat vooraf of gelijktijdig als de bestreden beslissing is ter kennis gebracht aan verzoeker of waarvan kan blijken dat verzoeker toch de motieven kent. Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin “*deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen*” RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau). Het weze herhaald dat in de bestreden beslissing niet de minste verwijzing staat naar het advies of de synthesenota, zodat verzoeker volkomen in het ongewisse wordt gelaten over de aanwezigheid van een stuk in het dossier dat zou kunnen wijzen op het feit dat een evaluatie was gemaakt of over het gevolg dat aan het eerder vernietigingsarrest van de Raad is gegeven.

De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend -via een later proceduristuk zoals de nota of via de neerlegging van het administratief dossier waarin het QMED-advies of een synthesenota zich bevinden-, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken.

Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door de tijd die het bestuur neemt bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

De Raad van State stelde ook nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat "*le bénéfice des droits de la défense n'est pas subordonné à l'exigence que le requérant sollicite l'accès au dossier administratif avant l'introduction de son recours*" (het voordeel van de rechten van verdediging is niet onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep – eigen vertaling).

Zoals supra aangehaald kan een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen. In dat geval weet de betrokkene immers dat de gemachtigde, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én hij kent ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Ten overvloede stipt de Raad aan dat de gemachtigde in overige types van bevelen doorgaans wel uitdrukkelijk motiveert aangaande de drie elementen waarmee hij op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet mee rekening houden. Nu niet wordt betwist dat het QMED-advies of de synthesesnota niet ter kennis werd gebracht aan verzoeker, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker zich niet in dat uitzonderingsgeval bevindt.

Om voorgaande redenen kan de Raad verzoeker volgen waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan aangenomen worden.

Het onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES